

MARIE PETROVOVÁ
RADKA HAVLENOVÁ

KOČKA V SÍTI

ilustrace MARIE SAUDKOVÁ

MARIE PETROVÁ
RADKA HAVLENOVÁ

KOČKA V SÍTI

**Kniha Kočka v síti vznikla
z crowdfundingové kampaně
na hithit.com**

Přispělo celkem 92 úžasných přispěvatelů.

Věřili nám tito partneři:

FITNESS SVĚT

POD PALMOVKOU

Matreshka Pattery

Home of the Beautiful Siberian Cats

TV CONSULTING

6D

Osvobozená domácnost

Hodiny života navíc

Děkujeme z celého srdce všem, kdo nám věřili,
a předáváme knížku dětem a jejich rodičům.

© Marie Petrovová, Radka Havlenová, 2016
Ilustrace a obálka © Marie Saudková, 2016
Cover © Made by Sima, 2016
Sazba © Barbora Trachtová, 2016

Vydalo nakladatelství No Limits Art s.r.o.
Na Pankráci 14, 140 00 Praha 4
info@nolimitsart.cz

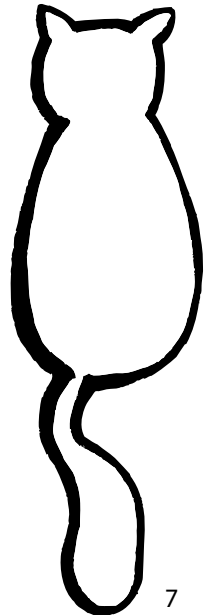
ISBN 978-80-87973-23-3

Kapitola 1

Klárka slaví narozeniny

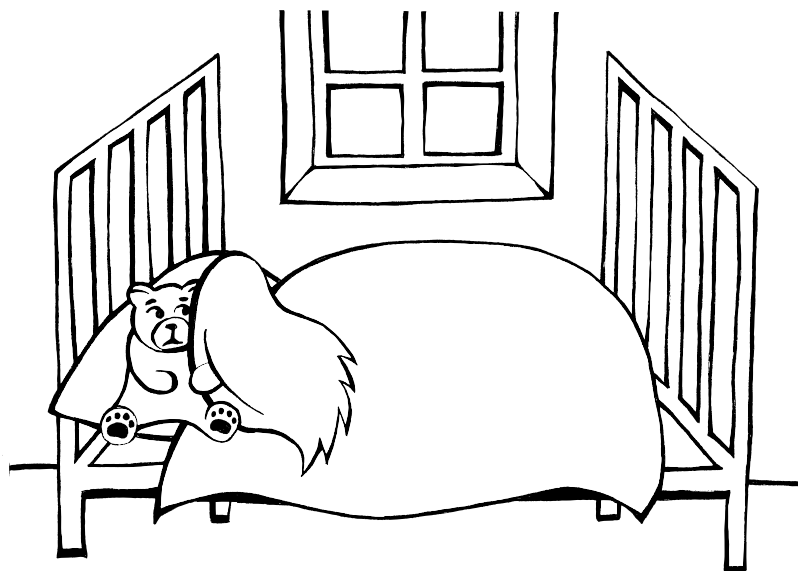
Klárka otevřela oči. Za oknem je sice ještě tma a ve světle pouliční lampy víří sněhové vločky, ale dnes ji rozhodně nemusí nikdo přemlouvát, aby vstala. Ve skutečnosti se nemohla dočkat rána. Včera večer, to už byla v posteli, se jí do snů přimíchala vůně čokoládového těsta linoucí se z kuchyně. Jen si na to vzpomene, sbíhají se jí sliny. Dneska má totiž narozeniny, a jestli se její nos neplete, a to se nejspíš neplete, maminka upekla čokoládový dort. Nejoblíbenější Klárčin dort: s čokoládovým krémem a čokoládovou polevou, ozdobený lentilkami.

Klárka si ještě užívá teplíčka pod perinou. „Co asi naši vymyslí za dárek,“ přemítá. „Tvářili se tak tajemně... Co to asi může být? Třeba to bude opravdu nějaké zvířátko,“ doufá

tiše Klárka, ale pak ten nápad zavrhne. „Ne, ne, zvířátko asi ne. Pořád říkají, že by se o ně neměl, kdo starat. Já furt někde lítám s Lindou, maminka má služby v nemocnici. No a táta? Ten nemá čas nikdy,“ povzdechne si. „Tak zvířátko asi ne.“ Zavrtí se pod peřinou. Jenomže se té myšlenky nechce vzdát. Představuje si tu zábavu, kterou by si mohla užít, kdyby měla doma něco živého. „Plyšáci jsou fajn, ale že by s nimi byl zrovna srandy kopec...“ zabručí si nespokojeně, ale pro jistotu pohladí medvídka Míšu, který trpělivě sedí na polštáři a provází Klárku od nepaměti, totiž od jejího narození.

„Ale třeba by to mohlo být nějaké zvířátko, když budu mít navíc i samé jedničky. A zítra je volno a potom hned víkend, byla bych s ním doma celý den,“ zasní se Klárka, která má narozeniny přesně v tentýž den, kdy se ve škole rozdává pololetní vysvědčení.

Zimní ráno je mrazivé a tmavé. Velká ručička doběhla dvanáctku a na nočním stolku se rozdrnčel budík. Cvak. Maminka rozsvítila lampičku. „Dobré ráno, oslavenkyně,“ usmívá se na Klárku.

„Mamí, mám dort?“ Klárka se hrne z teplého pelíšku a bosa běží do kuchyně. Na stole stojí nádherný čokoládový dort s lentilkami a deseti svíčkami, přesně tak, jak si to Klárka představovala.

„Šupej si vzít bačkory a pádluj do koupelny,“ zlobí se na oko maminka.

U snídaně se snaží z maminky vytáhnout, co asi k narozeninám dostane. Ale maminka se nepodřekne, ani náznakem nic neprozradí, jen se tajemně usmívá.

„Budu hodně překvapená?“ zkouší to Klárka.

„Myslím, že budeš,“ odpovídá maminka, ale její obličej neprozrazuje vůbec nic.

„Mami, tak už mě nenapínej. Já to chci vědět.“

„Jen si počkej. Však se dočkáš.“

„A táta bude doma?“

„Doufám. Chce si vzít půl dne volna, abychom to spolu mohli oslavit. Ale víš, jak to s ním je,“ pokrčí rameny.

„No jo, tak třeba si dneska vezmou půl dne volna i zločinci,“ zadoufá Klárka.

Zadrnčí zvonek.

„Páni, to už je tolik?“ Vystřelí od stolu. Jednou rukou si natahuje botu, druhou čepici.

„Počkej, tady máš ty bonbóny pro spolužáky,“ zastaví ji ještě ve dveřích maminka.

„Áááá, málem bych je zapoměla. Ahoj.“ Nacpe sladkosti do batohu a řítí se ven.

Před domem čeká Klárčina nejlepší kamarádka Linda. Kamarádi spolu už od školky. Možná ještě dřív, protože tak to měli a pořád mají i jejich tátové a Linda navíc u Kláry občas bydlí. To když je Lindin tatínek pracovně mimo město. Linda totiž žije jen s ním. Maminka jí umřela, když byla Linda ještě miminko. Linda má velmi nečistokrevného jezevčíka Toníčka, neposedné zrzavé vlasy, spoustu šílených nápadů a někdy hluboké smutky. To jsou najednou její zelené, jindy tak veselé oči, plné slz. Linda pak sedí na lavičce u rybníka, dívá se do vody a mlčí. Tuhle smutnou náladu nedokáže změnit ani Toníček, a protože je to chytrý pes, pozná to. Sedne si na lavičku vedle Lindy a položí jí hlavu do klína.

Lindiny smutky naštěstí netrývají dlouho, ale Klárka nikdy neví, co si s takovou situací vlastně počít. A to pak sedí vedle Lindy a Toníčka, dívá se s nimi na hladinu rybníka, na kachny a labutě, které se tlačí u břehu, protože čekají nějakou tu dobrotu. Rybník není nijak velký, Klárka se přesto v takové chvíli cítí trochu jako trosečník na pustém ostrově. Voda, ticho a podivný pocit samoty, průvan kolem žaludku.

Toníček to většinou dlouho nevydrží a rozběhne se ke kachnám. Štěká jako blázen. Temné kouzlo je zase rozehnáno, ale ne zažehnáno. Klárka ví, že se zase vrátí a že zase nebude vědět, jak kamarádce pomoci. Ptala se na to i maminky, ale ta ji jen pohladila po vlasech: „S tím se asi nic dělat nedá,“ odpověděla s povzdechem. Klárka ví, že maminka měla ten nešťastný den službu v nemocnici. Vlastně ani neví, jak to vlastně ví. Možná zaslechla nějaký rozhovor, možná jí to maminka řekla...

Ale dneska ráno je Linda ve výborné náladě.

„Přijdeš odpoledne na dort?“

„To si piš. Tohle si nenechám ujít. Tvoje máma dělá nejlepší dorty na světě. A budeš dělat oslavu?“

„Asi až příští týden. Všichni jedou na hory, když je volno.“

„To je taky nápad, narodit se na pololetko, ty trdletko.“ Holky se smějí, jako blázni. Dva penzisté, kteří jsou s pejskem na procházce, se za nimi otočí a něco mezi sebou prohodí.

„Trdletko, trdletko,“ huláká Linda na celou ulici a směje se, až nemůže popadnout dech.

Klárka na oko našťavaně protáhne obličej. „Ty jsi tak vtipná.“

„Já jsem veselá, protože zítra jedeme s tátou taky na lyže.“

„Ty se máš. Já mám peška. Máma má službu a táta sice bude doma, ale jen když zrovna někdo nebude kriminálnít.“

„Takže babička?“ zeptá se Linda.

„Takže babička,“ přikývne Klárka.

„A už víš, co dostaneš?“ vyzvídá kamarádka.

„Vůbec. Nepodařilo se mi z mámy nic vytáhnout. Ale Nintendo ani pes to nebudou. Jedno žere čas a na druhý čas nikdo nemá. Chápeš to?“

„Ne.“

Lindina odpověď se ztratila v povyku u školních dveří.

Klárka se snaží nějak přežít rozdávání vysvědčení a všechny ty řeči paní učitelky. Normálně ji má ráda, ale dneska se rozpo- vídala nějak moc.

„Už nám to rozdej,“ modlí se v duchu Klárka. Úplně se krou- tí nedočkavostí a zvědavostí, co si to pro ni rodiče vymysleli za dárek.

„Lindo, tentokrát to je jen s napomenutím, ale v příštím pololetí už by to klidně mohla být dvojka z chování. Tak mi slib, že se nad sebou trochu zamyslíš.“ Třídni má vážný obličej a Linda se tváří jako opravdový kajícíník a slibuje nesplnitelné. Pololetí bez rozbitého okna, skleníku nebo nějaké jiné vylomeniny? To u Lindy ještě nikdo nezažil.

Jen co zadrncí zvonek, holky letí ze školy ven a rovnou ke Klárce domů. Dort je přesně tak dobrý, jak vypadá a světe div se, táta je taky doma.

„Dneska se neloupi?“ diví se Klárka.

„Asi loupí, ale beze mě. Dneska s tebou oslavuju.“ Klárka pořád čeká, kdy už se konečně objeví dárek. Ale pořád se nic neděje. Linda na ní dělá zvědavé obličej, Klárka jen krčí rameny.

Holky sklídí pochvalu za vysvědčení a také nádobí po dortu, ale pořád nic. Dárek nepřichází. Maminka něco kutí v ložnici. Klárka se tetelí nedočkavostí.

„Lindo, můžeš s námi jet na výlet?“ zeptá se táta. Klárka vykulí oči. „Na výlet?“ diví se v duchu. „Co je tohle za kulišárnu? Jedeme snad do nákupního centra, budu si moct něco vybrat? Co to má být?“ Klárce běží hlavou jedna myšlenka za druhou a celé to nějak nedává smysl.

„Můžu, ale musím na chvíli s Toníčkem ven. Tak na půl hodky.“ Linda je také trochu překvapená. Těšila se na Klárčin dárek. A vlastně trochu i na svůj, protože se pro ni vždy nějaká ta krabička s mašličkou taky našla. A dnes najednou nic.

„Fajn. Takže za půl hodiny před barákem. Prosím tě, Toníčka s sebou dneska fakt neber. Tam, kam vyrážíme, psi nesmějí.“ Táta stojí u kuchyňské linky a vaří si kávu. „Tak šup, šup, ať můžeme za půl hodiny opravdu vyrazit. Ne, že tady budu čekat

hodinu, než se tři ženský vypraví do světa.“ Usrkne z hrníčku. „Do pr...čic!“ zakleje, protože si spálil jazyk.

„Nesmíš si to vařit tak horký,“ zašklebí se na něj maminka. Vyšla zrovna z ložnice. Má na sobě džíny a starý svetr, který nosí v létě k ohni, když si večer opékají u babičky na zahradě špekáčky. Moc jí to sluší, ale obleček na výlet do nákupního centra to zrovna není. Linda běží vyvenčit Toníčka. Klárka se zkoumavě zadívá na tátu. Z jeho outfitu se nedá vyčíst vůbec nic, protože nosí pořád to samé, aspoň Klárce to tak připadá. Džíny nebo manšestráky, košile, svetr, nuda. Občas na sebe navleče oblek, ale vždycky u toho heká, jako kdyby na sebe natahoval brnění.

„Můžete mi prozradit, kam to teda vlastně jedeme?“

Odpovědí je sborové: „Ne.“

„A převlíkni se, vezmi si něco na ven,“ dočká se ještě nevyžádané rady, protože to, že se nejde do žádné nóbl restaurace, je vážně vidět na první pohled.

Klárka si v koupelně před zrcadlem kartáčuje vlasy. Má je rovné, dlouhé a černé jako uhel. Táta říká, že je má černé jako vrána, ale on má zrovna tak co mluvit, když už nemá skoro žádné. Svůj účes ne-účes si sám upravuje strojkem. Když seká u babičky trávník, prožívá to rozhodně víc.

Klárka se dívá do zrcadla a přemýšlí, komu je vlastně podobná. Táta měl kdysi dlouhé vlasy. Viděla to na starých fotkách. Tedy ne že by je měl zrovna do pasu, ale pod límec košile mu určitě dosáhl. „Jakou barvu vlasů má vlastně mamka?“ zamyslí se Klárka. Staré fotky jsou všechny černobílé. Z nich je znát

jen to, že měla vlasy dlouhé a tmavé. Teď je má krátké a tmavě červené. S tím se rozhodně nenarodila.

Táta má krátký nos, mamka dlouhý, táta je vysoký, mamka spíš malá, táta má široká ramena a mamka je taková, no taková akorát. Klárce se zdá, že se nepodobá ani jednomu z nich. Když byla malá, jako opravdu malá, třeba ještě ve školce, přišla jednou s tím, že je určitě adoptovaná. Kde to sebrala, netuší. Možná si něco četli ve školce, možná něco zaslechla v autobuse. Ani pořádně nevěděla, co to znamená. Maminka jí to tenkrát vysvětlovala, ukazovala jí fotky z porodnice, na kterých byla jako miminko. No ale je fakt, že podobná jim není ani trochu.

„Co tam prosím tě děláš?“ volá na ni táta. Za chvíli bude Linda čekat u auta. „Tati, komu jsem vlastně podobná?“ zeptá se, když vychází z koupelny.

„Obličejem sama k sobě a pozadím ke všem příbuzným, co máme.“

„Tati,“ zakňourá Klárka. „Nech si ty svoje průpovídky a řekni mi, komu jsem podobná.“

„To nejsou moje průpovídky, to říkávala moje babička a ještě mnohem ostřeji.“

„Já vím, místo pozadí říkala pr...“ odfrkne si Klárka.

„Kláro!“ Vztyčí táta varovně prst, ale jeho oči se smějí. „Ukaž.“ Vezme ji za bradu a podívá se jí do obličeje. „A víš, že jsi podobná nejvíc zrovna asi mojí babičce?“

„Hele, nechte ty svoje rodokmenový záchvaty a jdeme.“ Maminka na sebe hodí bundu, kterou nosí opravdu jen na procházky do lesa.

„No potěš koště. To by mě doopravdy zajímalo, kam to vlastně jedem,“ zavrtí Klárka nechápavě hlavou a seběhne se schoďů. U auta už stojí Linda.

Kapitola 2

Brusinka

Jeli sotva půl hodinky. Táta zastavil před takovým docela obyčejným bílým domem se zahrádkou. „Vystupujeme,“ zavelel.

Všichni vylézají z auta a táta už tiskne zvonek. Otevře jim nějaká paní a vesele je vítá. Má trochu cizí přízvuk.

„To je paní Táňa. A to je Klárka a tohle Linda,“ představí je táta a paní Táňa si se všemi obřadně potřese rukou. S tátou a s mamkou se už zjevně znají. Paní Táňa je vede do domu. „Tady prosím opatrně. Máme tu takový zvláštní režim.“ Holky stojí na verandě a nerozumějí už vůbec ničemu. Paní Táňa nejdřív zavře dveře od domu a teprve pak otevře do chodby. Všichni vejdou do obýváku.

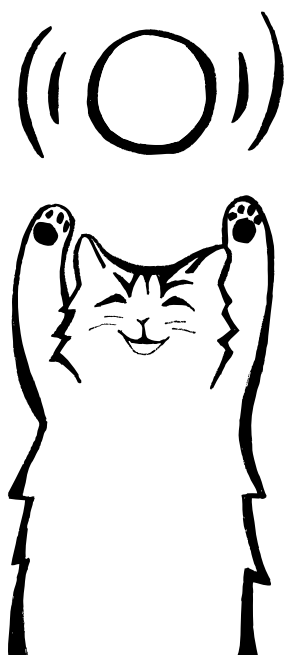
„Dáte si kávu a děvčata čaj nebo čokoládu?“ Linda s Klárkou se shodnou na čokoládě a pořád nevědí, co si o tom mají myslet.

Paní Táňa postaví na stůl horkou čokoládu a tři šálky s kávou. Pak otevře dveře do další místnosti. Do obýváku nakráčí nád-

herná kočka: bílá s mourovatými fličky, má nádhernou srst a dlouhý huňatý ocas.

„To je naše Benu,“ uvede čtyřnohou návštěvnici paní Táňa. Klárka se chce zeptat, jestli si ji může pohladit, když v tom se z pokoje vykulí huňaté klubičko a za ním další a ještě jedno. Páni! Kolik jich je? Čtyři? Ne, pět. „Máme jich šest,“ usměje se paní Táňa a vysype na koberec plnou bednu hraček. Benu si olizuje tlapky, ale ani přitom nespustí oči ze svých koťátek.

Holky zírají jako očarované. Koťata válejí sudy, tahají plyšové myšky, honí svoje vlastní ocásky, chvíli je to jedno chlupaté klubko. Paní Táňa pokývne hlavou. „Jasně, že si s nimi můžete pohrát,“ odpoví na otázku, kterou mají Klára s Lindou zjevně napsanou na čele.

„To je Bonifác, tohle Barnabáš, tady máme Berušku, Blaženku, tady je Barvička a tohle je Brusinka.“ Zapamatovat si kdo je kdo? To vůbec nejde. Koťata běhají po koberci, tahají se navzájem za uši, zamotávají se jedno do druhého. Vlastně je to úplně jedno. Všechna se podobají mamince. Mají bílé tlapky, náprsenky, mourovaté obličje a záda. Ale Brusinka je jiná, stříbrně mourovatá, bílý má jen čumáček.

Klárce to pomalu dochází: „Mami, tati?“ Pořád ještě se jí nechce uvěřit. Co kdyby to náhodou nebyla pravda. Co když se přijeli jen podívat a pohrát si. Bojí se zklamání. Ale rodiče se usmíva-

jí. „To je to překvapení,“ potvrdí maminka Klárčino doufání. Ta se na oba vrhne a objímá je a pusinkuje. Linda a paní Táňa mají plnou náruč koťat.

„Který si vybereš?“ zeptá se táta.

„Brusinku,“ vyhrkne Klárka, protože Brusinka se jí líbí ze všech koťátek úplně nejvíc.

„Kočičku?“ Táta se trochu zaraženě koukne na mamku. „To ale znamená několik odchovů koťat.“ Zdá se, že se mu ta představa zrovna moc nezamlouvá. Maminka se tázavě podívá na Klárku, ale ta nevnímá. Má nos zabořený do Brusinčina kožíšku.

„To zvládnete. A když bude potřeba, já vám ráda pomůžu,“ uklidňuje tatínka paní Táňa. Ten moc přesvědčeně nevypadá, jenomže už je pozdě. Klárka a Brusinka – to je láska na první pohled.

Maminka na tatínka varovně zahrozí: „To už jsme přece s paní Táňou jednou probrali.“ Tatínek se sice zatváří trochu ublíženě, ale už neprotestuje.

Benu si vyleze do horního košíčku vysokého škrabadla, Klárka ho před tím úplně přehlédla. Tři koťata se pustila do odvážného šplhání za mámou, která jemně hýbe koncem ocásku. Barnabáš se ho snaží ulovit, ale ještě je neobratný a bum, už leží na zemi, ale nevzdává to, hned se odvážně pouští do dalšího šplhání. Všichni na ty kočičí hrátky koukají jako na televizi.

„Je to lepší než detektivka, co?“ zasměje se Táňa.

„My na detektivky moc nekoukáme. Jen když není táta doma. Prej si nechce tahat práci domů,“ vysvětluje Klárka, ale hned ji přemůže starost o Brusinku: „A nebude Brusinka plakat za maminkou? Nebude se Benu stýskat?“ Klárka po očku

sleduje Lindu. Nechce, aby kamarádka tenhle rozhovor slyšela, zdá se jí to takové divné. Lidi přeci nejsou kočky, ale... Ale musí na to myslet, na to, že Brusinka bude usínat bez maminky.

„Neboj se. Kočky nejsou jako lidi. Koťátka musejí do světa dřív, než dospějí. Máma by je jako velké od sebe stejně odehnanla, protože se vlastně připravuje na další koťátka. Příroda to tak zařídila. Možná dneska v noci bude mňoukat a hledat maminku, ale to rychle přejde, když si u tebe bude připadat v bezpečí,“ vysvětluje Táňa.

„A kolikrát do roka vlastně může mít kořata?“ ptá se táta. Zdá se, že zase trochu vyděšeně.

„Dvakrát až třikrát, když je to venkovní kočka, která není vykastovaná. Ale nebojte se, to se vás netýká.“ Táňa podává tatínkovi nějakou složku plnou papírů. „Tady to všechno máte. Všechno, co se týká chovu. My to děláme tak, že necháme kočičku být maminkou maximálně třikrát během dvou let. Víte, je spousta lidí, co se snaží na kočkách vydělat peníze a nechávají je rodit pořád a pořád, ale to je špatně. Kočička se strašně vyčerpá. My máme naše kočky rádi a chceme, aby se měly dobře. Taky proto si každého zájemce pořádně proklepneme. Neprodáme koťátko každému.“ Táňa zdůrazňuje skoro každé slovo rázným pokývnutím hlavy a vzrušeně gestikuluje rukama. Trapiči koček jí evidentně leží v žaludku.

Tatínek se snad poprvé zasměje: „Vy byste mohla k nám, s tím proklepáváním.“

Táňa se na tatínka vážně podívá: „Pracovala jsem na kriminálce v Petrohradu.“ Táta překvapeně hvízdne.

Holky na ni zírají jako na zjevení. „Páni, detektivka z Ruska!“ vydechne Linda, jako kdyby byla Táňa přinejmenším zelený mužíček z Marsu.

„Nebojte se toho, pane Dlouhý. To zvládnete,“ usměje se Táňa. V jejím podání to zní jako pane Dlouhíí. Klárka se musí usmát.

„V ruštině nemáme h, už se to nikdy pořádně nenaučím. Zní to legračně, vid’“, trochu rozpačitě vysvětluje Táňa. „Tak a teď vám sbalím Brusinčiny věci a všechno vám to pořádně vysvětlím.“ Vyběhne do patra a přinese přepravku, krytý záchůdek, stelivo a pořádnou krabici jídla pro kořata. Mamka s tatínkem to s ní všechno pěkně předem domluvili a připravili a Klárka o tom neměla ani ponětí. „Dneska večer jí dáte tady ten pytlíček, v něm má maso se šťávičkou, to jí dáte do jedné misky. Ve druhé misce musí mít pořádk suché granulky a samozřejmě musí mít vždycky v další misce vodu. Pozor na to.“ Teď se Táňa tváří opravdu smrtelně vážně a všichni ji stejně vážně poslouchají. „Kočka nevydrží bez vody víc než den, pokud by neměla dostatek vody, rychle jí selžou ledviny a může umřít. Voda je opravdu důležitá.“

„A co mlíčko?“ zeptá se Linda.

„Jako z obrázků, co?“ přikývne Táňa, ale hned varuje: „Mlíko ne. Může dostat jogurt, to jí udělá dobře, ale z mlíka by mohla mít průjem.“

„Takže všechny ty obrázky z dětských knížek lžou?“ diví se tentokrát úplně všichni noví chovatelé. „Ne tak docela. Jen jsou to obrázky z doby, kdy kočky žily na statcích hlavně proto, aby chytaly myši, a hospodář jim přilepšoval čerstvým mlékem. To je něco úplně jiného, než kočka v bytě.“

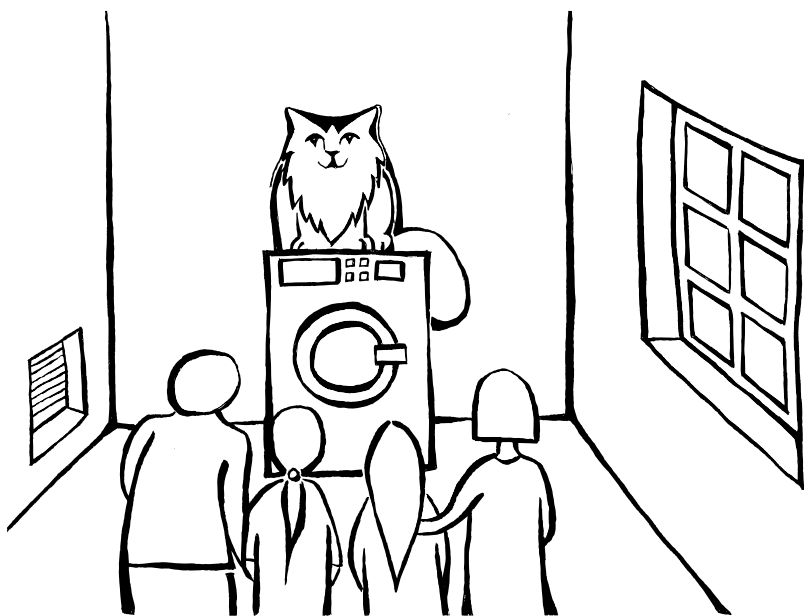
„A kde má vlastně Brusinka tátu?“ napadne najednou Klárku.

„Ten bydlí na druhém konci domu, v prádelně. Kdyby byl tady, tak by to tady asi moc nevonělo,“ zasměje se paní Táňa. „Chcete se na něj jít podívat?“

„Jasně!“ zazní sborově. Klárka sice jen nerada opouští Brusinku, ale co, vždyť už ode dneška spolu budou bydlet v jednom pokojíčku, tak to ještě chvíli vydrží.

Dnes, kdy má skoro každý automatickou pračku, už prádelny nejsou potřeba, ale dříve to byla docela důležitá součást domu. Taková prádelna byla plná páry z kotle, pod kterým se muselo pořád topit, aby bylo dost horké vody. Prádelna v domě paní Táni je prostorná místnost se dvěma velkými okny. Kotel na horkou vodu, stará pračka i ždímačka jsou už dávno pryč. V jednom rohu stojí automatická pračka a vedle ní sušička prádla.

Tady bydlí Brusinčin tatínek. To je jeho království. Do obývacího pokoje může jen tehdy, když jsou kořata s maminkou společlivě zavřená na kočičí terase.

„Páni! Ten je nádherný!“ Zdá se, že se tentokrát zamiloval tatínek. V košíku si hoví veliký kocour. Je bílý, jen hřbet má lehounce mourovatý, jakoby ho někdo přes šablonu poprášil hvězdným prachem. Zelené oči mu jiskří jako smaragdy.

„To je Elbrus. Seznamte se.“ S těmi slovy vyndá paní Táňa kocoura z košíku, aby ho ukázala zvědavým návštěvníkům. Tatínek ho pohladí po huňatém kožichu. Elbrus zvědavě kouká, ale je úplně klidný.

„Ten je nějaký hodnej,“ diví se tatínek. „U kocoura bych čekal, že bude agresivní a tenhle, kdyby se do mě pustil, tak bych se skoro bál.“

„Elbrus má skvělou povahu. Posbíral snad všechny výstavní tituly. Hodně mu právě pomohlo, že je takový klidný a díky tomu jsou skvělá i jeho koťátka. Věřte mi, že když je sibiřská kočka agresivní a navíc ještě špatně vychovaná, troufne si klidně nafackovat třeba jezevčíkovi. A když se dostane do stresu, může pěkně vyjet i po vás. Viděla jsem pár poškrábaných posuzovatelů na výstavách, kterým nervózní kocouři dali co proto. Elbrus je klidás a mazel. To je ideální povaha sibiřských koček. Taky proto je mám tak ráda.“ Zatímco paní Táňa mluví, obdivují všichni tatínka. Tedy Brusinčina tatínka, i když ten Klárčin si taky obdiv zaslouží, je celkem klidný, s jezevčiky vychází skvěle, akorát nepřede. Ovšem teď, když se potkal s Elbrusem, by snad byl ochoten naučit se i to. Jenomže to se lidem nikdy nepovede.

Táňa postaví Elbruse na podlahu. Ten se rozhodne, že teď všem ukáže, jak si vykračuje takový mistr světa. Rozvážným, elegantním krokem dojde ke svému škrabadlu a pořádně se protáhne. „Páni, ten je teda dlouhej,“ podiví se Klárka.

Elbrus zívne, odrazí se a jedním mohutným skokem přistane na pračce, tam si sedne a pózuje. Žádné olizování tlapek nebo ocásku. Sedí a nechá se obdivovat. Zkrátka šampion.

„Odkud ho vlastně máte?“ zajímá maminku.

„Je z Dánska. Měla jsem ho vyhlídnutého ještě když jsem žila v Rusku. Chci malou chovatelskou stanici a tak jsem potřebovala zakladatele chovu a Elbrus se na to hodí naprosto dokonale.“ Táňa pohladí kocoura. Všichni se s ním rozloučí. Klárka se přistihne, že se jeho veličenství trochu uklonila. „No nazdar, ještě ani nemám kočku doma a už se jim klaním.“ Má chuť si zaklepat na čelo. Elbrus je ovšem okouzlující, to se musí nechat.

V obýváku zatím Brusinka usnula jako špalek. Ostatní kořata jsou ze svých her také pořádně zmožená a odpočívají na prosklené terase plné barevných polštářů. „Ty jsem si přivezla ještě z Ruska. Pro vás tady jsou asi hodně barevné. Možná trochu nevkusné. Jenomže Petrohrad je hodně na severu a jsou tam dlouhé, nekonečné a tmavé zimy, a protože máme málo světla, potřebujeme kolem sebe hodně pestrých barev. Abychom se z té dlouhé tmy nezbláznili,“ vysvětluje Táňa a hladí kořata rozestetá na polštářcích.

Táta odnáší všechny věci do auta. Teď už je všem jasné, proč má paní Táňa při vstupu do domu zvláštní režim: žádná kočka se nesmí dostat ven. Táta opatrně vloží Brusinku do přepravky. „Chtěla bych si jí nechat u sebe, vždyť spí,“ protáhne Klárka zklamaně obličej.

„Určitě se během cesty probudí a mohla by se leknout, nebo bude muset táta třeba prudce zabrzdit, nikdy nevíš. Vypadá to, že je to jenom kousek, ale to vůbec nic neznamená.“ Mamka pohladí obě holky po vlasech. Pak se všichni rozloučí s kočičí

rodinkou i s paní Táňou. „Ještě vydržte!“ Paní Táňa se rychle vrací do domu. Přináší barevný polštářek a podává ho Klárce: „Na, ten si nejvíc oblíbila. Měla ho ráda i Benu.“ Ani jedna z nich netuší, jak se v tuhle chvíli jejich osudy zamotaly a že bude chvíli trvat, než se zase rozmotají. Klárka poděkuje, nasedne do auta a připoutá se. Brusinka se stěhuje ke Klárce domů. Všem vlastně začíná tak trochu nový život.

Holky se těšily, jak si budou celý večer s Brusinkou hrát. Jenomže sotva v pokojíčku vylezla z přepravky, hned se schovala pod Klárčinu postel. Lákají ji ven na všechno možné, ale kočička si zalezla do nejvzdálenějšího rohu a tam se schoulila do klubíčka.

„Musíte ji nechat, aby si zvykla na svůj nový domov. Nachystáme jí záchůdek a jídlo a necháme ji zatím samotnou,“ nabádá Klárku s Lindou mamka.

„A vodu, mami. Víš, co říkala paní Táňa.“

„Samozřejmě, na, tady máš misku a přines vodu z kuchyně.“

Brusinka má v pokojíčku všechno, co malá kočička potřebuje, ale právě teď potřebuje ze všeho nejvíc klid.

„A proč vlastně ty kočky paní Táni nesmějí vůbec ven? A to ani Brusinka nesmí ven?“

„Jsou to čistokrevné a chovné kočky, to znamená, že chodí na výstavy a musí se hlídat, aby venku nechytily třeba nějakou nemoc.“

„A taky aby třeba neměly koťátka s nějakým mourovatým fešákem,“ zasměje se tatínek.

„No, to taky,“ přitaká maminka.

„Kdybychom měli dům se zahradou, asi bychom také pořídili nějakou venkovskou Micku, která by mohla ven, ale hledali jsme pro Klárku kočku do bytu.“

„A kdy vlastně budeme moct s Brusinkou na výstavu?“ zajímá se nová chovatelka.

„No vlastně skoro hned. Už je jí čtrnáct týdnů, takže by to mělo jít. Paní Táňa mi dala nějaké papíry, tak to můžeš prostudovat, když máš teď pár dní volna. Taky uvidíme, jestli na to vůbec bude mít povahu, měla by to být trochu showmanka.“

„Spíš show catwomanka,“ zasměje se tatínek.

Z pokojíčku je slyšet hrabání v záchodku. Brusinka se zjevně seznamuje se svým novým domovem a taky je vidět, že ji máma Benu už spoustu věcí naučila.

Linda zívne. Maminka koukne na hodiny.

„Jejda, vždyť už je skoro deset. Petře, doprovodíš Lindu domů? A Klárko, ty šupej do koupelny,“ organizuje maminka domácnost trochu rozloženou z té velké změny.

Jen Klárka otevře dveře od pokoje, Brusinka znovu zajede pod postel. Klárka musí spolknout další hořkou pilulku netrpělivosti a zaleze pod deku.

„Neboj, ona určitě v noci vyleze,“ utěšuje jí maminka. „Víš, jak ji máš správně vzít do náruče?“

„Jasně,“ ujišťuje mamku sebevědomě Klárka. „Vždyť jsme to zkoušely u paní Táni. Jednou rukou ji držet pod tělem, pod předními tlapkami a druhou podpírat zezadu, aby cítila oporu. To zvládnou i ze spaní. Jenom nevím, jestli dneska vůbec usnu.“ Klárka chytila maminku za ruku: „Povídej si se mnou ještě chvíli. Zítra je přece volno,“ zaškemrá.

Maminka se posadí na postel.

„Hele, mami. Vy jste to měli předem domluvený, že jo?“ zašeptá trochu spiklenecky Klárka.

„To víš, že jo,“ usměje se mamka.

„Akorát, že tátovi se to s těma koťatama a výstavama moc nezdá. Chtěl raději kocoura, vid’?“

„No, to chtěl,“ přikývne mamka. „Jenomže já si myslím, že bude dobře, když se to pořádně naučíš, když se naučíš chodit s Brusinkou na výstavy, starat se o ni a pak o koťátka. Nechtěla jsem jen mazlíčka. Chtěla jsem, abys měla pořádného koníčka. Něco, co tě trochu zaměstná a u čeho se taky něco naučíš,“ vysvětluje celkem přesvědčivě maminka.

„Takže jsme si pod záminkou naší výchovy pořídily kočku, se kterou se budeme prsit na výstavách. A táta to vzal. Mami, ty jsi fakt dobrá. Ty bys snad měla taky k policajtům, jako vyjednávač,“ chichotá se Klárka pod peřinou.

Mamka se směje nahlas: „Ty jsi teda pěkná potvora. Hezky jsi mě odhalila. Tak ale teď už fakt spát. Obě!“

Zatímco si Klárka s mamkou tiše povídají, Brusinka vystrčí čumáček z pod postele a začne s průzkumem pokoje. Mamka vstane, zvedne ji z koberce a podá Klárce. Kočička se nijak nebrání a nechá se od své nové paničky hladit a mazlit. Klárka strčí nos do heboučkého kožíšku, Brusinka zavře oči a začne příst.

„Tak dobrou, holky,“ rozloučí se mamka.

„Dobrou,“ odpoví Klárka tichounce, aby svou novou kamarádku nevyrušila. Ta se zatím spokojeně uvelebila na Klárčině polštáři a tak si Klárka strčí pod hlavu svého medvěda. „Promiň, Míšo,“ zašeptá omluvně, pohládí Brusinku a okamžitě usne. Byl to dlouhý den.

Kapitola 3

Táňa má strach

Paní Táňa zrovna naplnila poslední misku. Kočky se vrhly na vařené kuřecí kousky tak dychtivě, jako kdyby nejedly snad týden. Táňa je s úsměvem pozoruje, když večerní tichou idylu kočičích hodů přeruší zvonek. Někdo ho tiskne velmi vehementně a rozhodně nehodlá přestat, dokud se domovní dveře neotevřou.

Táňa si povzdechne. Takhle příšerně zvoní jen její sestra Zina. „Co ta tady proboha chce v neděli večer,“ zamumlá si pro sebe ve svém rodném jazyce. Jen nerada opouští večerící kočky. Vždycky totiž musí některá nenasytnější kotátka hlídat, aby své méně průbojné a v jídle pomalejší sourozence neodstrkovala od misek. Ty už jsou stejně skoro prázdné a celá kočičí partička právě začala s večerní hygienou. Všechny si pečlivě olizují kožíšky, některé z nich jsou přitom ještě docela neobratné a tak se různě koulejí a padají, ale rozhodně svou večerní očistu neodbývají.

Táňa se zvedne a jde otevřít, což v domě plném čistokrevných koček, jak už se přesvědčila Klárka, neznamená jen jít a otevřít dveře. Zina pořád trápí domovní zvonek.

„Vždyť už jdu! Nemůžeš s tím přestat?!“ rozzlobila se doopravdy Táňa. „Hoří, nebo co?“ vyštěkne na sestru, která skutečně stojí za dveřmi.

„Skoro,“ kontruje vzrušeným hlasem paní, která jakoby Táně z oka vypadla. Zina je Tánino dvojče. Kdysi si obě děvčata byla k nerozeznání podobná, dnes má každá jinou barvu vlasů a jiný účes, ale obličej je mají úplně stejné. Jen Zina je na rozdíl od své sestry výrazně nalíčená a velmi elegantně oblečená. Černé kalhoty a sako, na krku šátek hrající všemi barvami, černé lodičky na vysokém podpatku, blond hřívu stočenou na šíji do drdolu. Táňa v džínách a starém, ale pohodlném svetru, si vedle ní připadá trochu nepatříčně.

„Prosím tě, běž si vzít do koupelny župan, nebo to budeš mít všechno plné chlupů!“ zavelí hostitelka a jde postavit na čaj, protože kávu Zina na chuť nepřišla.

Zina se vrátí z koupelny v Tánině tričku a zabalená do teplého froté županu. „Musím ti něco říct,“ vyrazí ze sebe dychtivě.

„To předpokládám, kvůli společnému mlčení jsi nejspíš nepřišla,“ konstatuje Táňa a nalévá ze samovaru čaj do křehkých porcelánových hrnečků. Je to opravdový obřad, aby nápoj nebyl ani slabý, ani moc silný, tedy hořký. Táňa má jeho přípravu zjevně v ruce.

Do obývacího pokoje se mezi tím přikoulela koťátka, za nimi si hrdě vykračuje maminka.

„Tak kolik už jich je z domu?“ zajímá se Zina.

„Dneska šla Brusinka. Zítra přijedou další dva zájemci.“

„Nějak se ti ta rodinka zmenšuje, Benu, co?“ pokývne Zina soucitně hlavou.

„Jedno necháme doma, aby Benu nebylo smutno. No, ale kvůli mým kočkám tu nejsi?“ Táňa se pohodlně usadí do křesla a vyzve sestru, aby vysypala, proč vlastně přišla.

Barnabáš vyskočí Zině na klín, stočí se do klubíčka a blaženě usíná.

„Potkala jsem Eduarda,“ vyhrkne Zina.

„Cože? Kde? Co tady sakra ten trapič koček dělá?!“

Barnabáš se lekne a znepokojeně se rozhlíží. Tón obou žen se změnil. Zina je spíš dychtivá předat novinky, ale Tánin hlas zní velmi rozzlobeně. Vypadá to, že Eduardova přítomnost v Praze ji hodně vyvedla z míry.

„Nevím, co tu dělá, nevím proč tu je, ale zahlídla jsem ho dneska v Palladiu. Seděl nahoře v palačinkárně, byl tam s nějakou ženskou, ale té jsem neviděla do obličeje, takže nevím, kdo to byl, ani jsem neslyšela, jak mluvili.“

„Jsi si jistá, že to byl on?“

„Žili jste spolu deset let, má milá. Svého drahého švagra poznám na dva kilometry.“

„Co tady chce?“ Táňa bouchne vztekle rukou do stolu. „Promiňte,“ omluvila se překvapeným kočičím očím. Bouchnutí probudilo všechna kořata, Benu se na ni vyčítavě podívá a znovu se v košíčku stočí do klubíčka. Klid je ovšem ten tam. Kořata zjistila, že jim vyrušení vlastně nevadí a jala se dobývat matčin košík na nejvyšší příčce škrabadla. Jen Barnabáš pochrupkává dál, ukonejšeny Zininým hlazením.

Táňa si nervózně mne bradu. Eduard, její bývalý manžel, byl kdysi vyhlášeným chovatelem sibiřských koček. Popravdě

byl to on, od koho se Táňa naučila o chovu koček úplně všechno, ostatně ovlivnil i Zinu, která se stala posuzovatelkou na kočičích výstavách. Jenomže pak mu pořádně zamotaly hlavu peníze. Nejenže začal vysilovat vlastní kočky, když jim umožnil mít víc vrhů v roce, aby prodal co nejvíc koťátek, ale nakonec se zapletl i do nějaké vysloveně kriminální historky. Skončilo to Tániným postřelením. Už dlouho před tím se s Eduardem hádali, hlavně kvůli kočkám, ale to byla poslední kapka. Táňa si sbalila pár svých věcí, přepravku s Benu,

kteřá v té době naštěstí neměla žádná koťátka, barevné polštáře, dala výpověď a odjela do Prahy. Měla tu nějaké přátele a chtěla začít úplně nový život. Za půl roku za ní přijela i její sestra. To bylo v pořádku. Teď to ale vypadá, že Praha přilákala i darebáka Eduarda. „To určitě není jen tak. Ten sem jako turista rozhodně nepřišel,“ pomyslí si Táňa a ačkoli je v obýváku teplo, najednou jí přeběhne mráz po zádech. Přitáhne si svetr blíž k tělu a napije se čaje. Ale v břiše už se jí usadil pořádný balvan.

„Proč myslíš, že přijel?“ zamyslí se nahlas Zina.

„Nevím, nechci to vědět a nechci ho potkat,“ vybuchne znovu Táňa.

Zina se na ni pátravě zadívá: „Ty se bojíš?“ Je to otázka, ale vlastně i popis.

Táňa přikývne: „Bojím.“

Brusinka si na svůj domov i na svou novou rodinu zvyká opravdu rychle. Může si sice dráčky brousit na vlastním škrabadle, ale záclony jsou záclony. Většinou se do nich akorát pořádně zamotá a pak neví, kudy z té motanice ven.

Mamka ji hubuje a doluje malou darebačku ze záclony. Samozřejmě, že to hubování je jen na oko, protože Brusinka je tak roztomilá, že se na ni doopravdy snad nikdo ani zlobit nemůže.

„Já ti vypráším kožich!“ říká mamka kočičce důrazným hlasem. Brusinka na ni nevinně kouká uhrančivýma sibiřskými očima. „No, nekoukej na mě, jak bacil do lékárny, ty jeden sibiřský vykuku,“ hrozí mamka prstem, ale Brusinka už sedí na židli, myje si tlapky a dělá, že se jí nic tak ponižujícího, jako zamotat se do záclon, nikdy nemohlo přihodit. Prostě nikdy.

„Mami, víš, že jí máš důrazně zopakovat – To nesmíš!“ opakuje Klárka, co vyčetla z knížky o chovu koček.

„No, jo. Víš co, nachystej raději kartáče, jdeme česat,“ zavelí mamka.

Klárce pípne na mobilu zpráva.

– Cus, jak se ma Brus?

Na Klárku se z mobilu usmívá Linda, která ráno odjela s tatínkem na hory.

– Zkousi lezt po zaclonach. Jdeme cesat, asi poleze po strope.

– Tonicек nekomu pochcal porsche, tata to drhnul kapesnikem...

Klárka otevře přiloženou fotku: Lindin tatínek otírá kapesníkem světlo luxusního bouráku, Toniček na něj civí a podle všeho vrtí ocáskem.

– To je ale prasche.

– Kdo, tata nebo Tonicек?

– Oba :-)

„Jak se na těch horách mají?“ přitočí se mamka a kouká Klárce přes rameno do mobilu. „Co to tam ten Karel vyvádí?“

„Utírá Porsche kapesníkem, protože ho Toniček pochcal.“

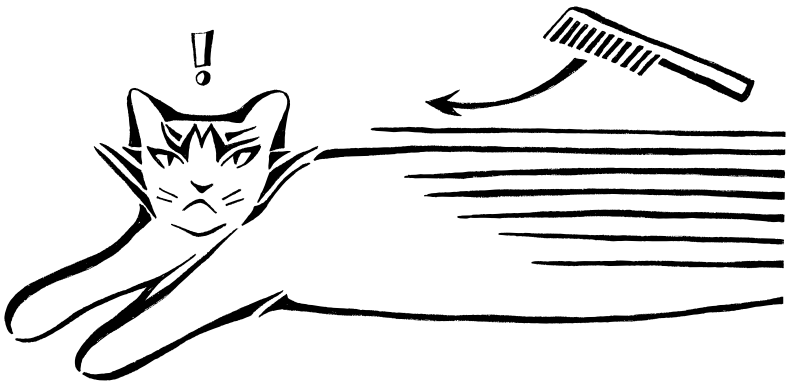
„Ale no tak,“ napomene mamka Klárku za slovník, ale směje se.

„Pojď, musíme Brusinku vyčesat, za chvílku už musím běžet do špitálu.“

– Musím cesat. Dame skype večer.

Klárka nechá mobil ležet na stole a jde do předsíně pro kartáče.

Brusinka kouká, chce zalézt u Klárky pod postel, ale maminka je rychlejší a stihne kočičku ulovit. „Tak jdeme na to, ať jsi krasavice.“

„Kartáčů má teda rozhodně víc než my obě dohromady.“ Klárka rozkládá na podlahu speciální hřebeny: široký kartáč, hřeben s řídkými zuby, hřeben s hustými zuby, kartáček na ocas.

„A kdybys jich měla víc, tak by to znamenalo, že se třeba i učešeš?“ naráží mamka na Klárčinu nechť k rozčesávání vlasů.

„No jo no, tak pojď.“

Nejdřív se Brusince česání líbí, dokud jí Klárka češe řídkým hřebenem, dá se říct, že si to i užívá, nastavuje kožíšek a přede. Ale jak vezme do ruky hustý kartáč, sem tam něco zaškudlí. A to už se Brusinka vzpouzí. Sykne a pak sekne drápkem.

„Aha, takže tu máme hned dvě, co se rády češou. Já vás holky asi ostříhám obě.“ Mamka si přitáhne Brusinku trochu pevněji k sobě. „Tak a teď ocásek. Jen kartáčkem.“

No tak to se Brusince nelíbí ani trochu. Nejdřív se snaží mamce z náručí vykrotit, pak vyškřábat. Klárka češe a konejšivým hlasem uklidňuje mladou krasavici: „Parádo trp, Parádo trp.“

„To ji teda fakt uklidní.“

„Ty mi to taky říkáš, když mě kudláš.“

„Já myslím, že už je krásná dost.“

Mamka postaví Brusinku na podlahu a ta se okamžitě rozběhne ukrýt do svého úkrytu pod Klárčinou postelí.

V předsíni se rozdrncí zvonek.

„Babí!“ Klárka běží ke dveřím a už visí babičce kolem krku.

„Kde máš tu krasavici?“

„Právě je smrtelně uražená z česání ocásku, takže asi musíš počkat, až se veličenstvo uráčí vylézt.“

„No tak to já počkám, aspoň si zatím dáme něco na zub.“

Babička vybalí v kuchyni dort s čokoládovou šlehačkou, který Klárka zbožňuje. Jen zalituje, že tentokrát ho Linda neochutná. Aspoň jí ho vyfotí a pošle přes chat.

Mamka popadne kabelku, rychle se s oběma rozloučí a už je jen slyšet klapání podpatků po schodišti.

Paní Táňa pečlivě rozděljuje granulky a vodu do mističek. Kořata se jí motají kolem kotníků, tahají šňůrky od bot a strkají čumáčky do misek. Barnabáš se skulil rovnou do vody a celou misku vylil. Táňa jde s povzdechem pro hadr a znovu doplňuje misku s vodou. Kočky mají ve zvyku uzobávat si něco celý den. Musejí mít pořád něco na zub a hlavně vodu.

Táňa ještě jednou všechno pečlivě zkontroluje a zavře dveře na velkou prosklenou terasu. Maminka Benu leží na křesle a pozoruje svoji drobotinu. Když je panička mimo dům, jsou všechny kočky na prosklené terase. Na podlaze leží spousta hraček, aby se kořata nenudila, i když ta si zrovna vystačí sama, protože jsou všechna v jednom chumlu. Vzájemně si loví uši, tlapky a ocásky, sem tam někdo zasyčí, vyjekne nebo mňoukne, ale není to nic, do čeho by musela Benu zasahovat.

Za chvíli se všichni unaví a usínají na polštářcích rozestetých po terase.

Dům ztichne.

Táňa ještě jednou zkontroluje, jestli jsou všechny dveře pořádně zavřené.

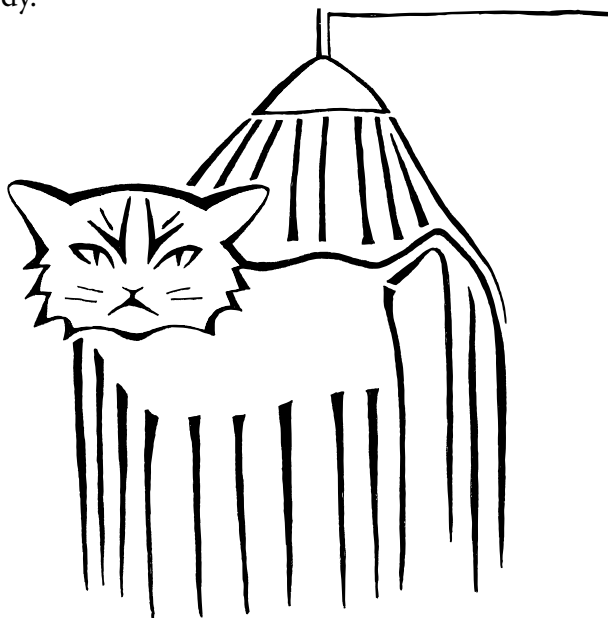
Zamkne bezpečnostní zámek a vloží klíče do kabelky. Než nastoupí do auta, ještě jednou se ohlédne ke dveřím. Všechno je v pořádku. Na povrchu. Ale od té doby, co zjistila, že je Eduard

v Praze, má kolem žaludku ocelový kruh, který ji podivně svírá. Cítí, že blízko ní je něco nedobrého. Bojí se o sebe i o kočky. Vůbec se jí nechce odcházet z domu, ale má schůzku, kterou nejde zrušit. Odjíždí, ale nejasná předtucha nebezpečí si sedla na místo spolujezdce a rozhodně nehodlá Táňu jen tak opustit.

Brusinka odpočívá. Klárka s babičkou studují kočičí literaturu, aby Klárka Brusinku správně připravila na její první výstavu. Krásně jim to vychází. Až bude Brusinka u Klárky měsíc, chystá se zrovna jedna výstava v Praze. A to je přesně ta správná doba, kdy už bude kočička na svůj nový domov a hlavně na svou novou paničku zvyklá.

„Vykoupat? Jako že chtějí, aby byla před první výstavou vykoupaná? No nazdar. Tak to teda nevím, jak dostanete kočku do vody.

Kdybych chtěla vykoupat naší Micku, tak si asi budu muset vzít kovářské rukavice.“

„Nějak to zvládneme, babi, asi jí nebudeme zrovna napouštět vanu,“ uklidňuje babičku Klárka.

Dopoledne rychle uteče a babička se zvedne od stolu, aby nachystala něco k obědu.

V zámku cvakne klíč.

Klárka s babičkou se na sebe tázavě podívají.

„Ahoj Klári, ahoj babi. Vezmu si jenom rychle kousek chleba a běžím.“

Táta stojí ve dveřích a tváří se velmi vážně.

„Počkej, hned ti to nachystám.“ Babička vytahuje z lednice máslo a šunku.

„Co se děje?“ zeptá se, když chystá obložený chleba.

„Někdo se vloupal k paní Táně. To je ta, co od ní máme Brusinku. Musela dopoledne odjet do města a mezi tím jí někdo vlezl do baráku.“

„Cože?!“ Klárka vyletí od stolu. „A co Benu a koťátka, neudělal jim něco? Nenechal otevřené dveře?“

„Naštěstí ne. Benu i kořata jsou v pořádku. Vlastně se nic neztratilo. Ale někdo tam něco usilovně hledal. Pusu na zámek, jasný!“ Tatínek zvedne varovně prst.

„Jasný, tati,“ slibuje Klárka. Táta poděkuje babičce za chleba a už je zase venku.

„Paní Táňa byla detektivka,“ vysvětluje babičce Klárka.

„Aha. A proč šeptáš?“ podiví se babička.

Klárka si zaklepe na čelo a zasměje se: „Nevím.“

„Ale je to celé nějaké divné.“ Babička se maličko zamračí. „Kvůli kočkám přece nikdo nebude loupit.“

„Tak jsou to výstavní kočky, stojí nějaké peníze.“

„Ale kočku nikdo neodnesl.“

„Hm, taky by mě zajímalo, co tam kdo hledal.“

„Necháme to na tátovi, co říkáš?“ navrhně babička.

„Jasně. Akorát to musím napsat Lindě.“

„A neříkal náhodou táta, že máš mít psu na zámek?“

Klárka se kroučí: „Pusu jo, ale o mobilu nic neříkal. No jo no, máš pravdu. Zatím nic psát nebudu. Třeba paní Táňu vyloupila Linda a teď je hlavní podezřelá.“ Klárka se směje na celé kolo.

Babička jen zavrtí hlavou a postaví na stůl kastrol s polévkou.

Vůně jídla vyláká Brusinku. Vyskočí na židli a kouká na stůl, jestli by tam pro ni taky nebyla nějaká dobrota.

Paní Táňa sedí s Klárčiným tatínkem v obývací místnosti a znovu mu popisuje, jak odcházela z domu, všude zamkla, všechno zkontrolovala. Ne, nemá vůbec tušení, kdo by co u ní mohl hledat. Kočky mají všechny papíry v pořádku a ona nakonec taky.

„Není tu nic k ukradení. Vůbec to nechápu.“ Pořád si přehrává svůj odjezd.

„Měla jsem takový divný pocit, když jsem odjížděla, jako kdyby mě někdo pozoroval. Ale to je blbost.“ Nervózně bubnuje prsty o stůl.

„Možná ne. Někdo si musel vyčihnout, kdy budete pryč. Nemáte pravidelnou pracovní dobu. Musel vědět, že třeba nejedete jen na rychlý nákup. Musel vědět, že máte schůzku ve městě, a že bude nějakou chvíli trvat, než se vrátíte.“

Táňa soustředěně přemýšlí: „Vážně nevím, co tu kdo mohl hledat. Nemám nijak moc peněz a ty, co mám, jsou stejně

v bance. Žádné starožitnosti, žádné cennosti. Těch pár zlatých prstýnků zůstalo v krabičce netknutých. Největší cenu tu má asi samovar,“ pokývne Táňa bradou směrem ke kuchyni, kde se hřeje čaj v překrásném, stříbrem zdobeném samovaru. A na chvíli se zarazí.

Tatínek, ale tady vlastně poručík Dlouhý, si toho zaváhání všimne.

„Ano?“ pohlédne tázavě na Táňu.

„Jedna věc je divná,“ Táňa se zamyslí a pak myšlenku odežene mávnutím rukou, jako by to byla otravná, bzučící moucha.

„Vy přece víte, že nemáte podcenit ani zdánlivou hloupost.“

„Máte pravdu,“ povzdechne si Táňa rezignovaně. „Víte, když jsem odcházela, kořata spala na polštářcích. Nemůžu si pomoci, ale zdá si mi, že jsou přeházené. Jenomže si nejsem jistá. Kdyby někdo něco hledal na kočičí terase, byly by kočky nervózní, někam by zalezly, ale Benu byla úplně v pohodě. Jen se mi prostě zdá, že s těmi polštářky někdo hýbal. Ale proč by to proboha dělal? To nedává žádný smysl.“ Táňa si mne spánky, rozbolela ji z toho všeho hlava.

„Skočím si pro prášek. Dáte si ještě čaj?“

Tatínek mlčky přikývne. „Podívám se na terasu.“

Policejní technici už posbírali všechny stopy. Vlastně všechno prohlédli a žádné stopy nenašli, žádné otisky, žádná hlína z bot. Tatínek si kouše spodní ret. Benu si nerušeně hraje se svými kořaty. Tatínek si dřepne a vnoří ruku do huňatého klubka. Benu se mu otře o dlaň a hlasitě zapřede. „Ty víš, kdo tady byl, vid?“ Benu kouká na tatínka nádhernýma zelenýma očima, ty po ní zdědila i Brusinka. „No ale říct mi to nemůžeš.“ Pohladí Benu po huňatém kožíšku.

„Pokud tu někdo byl, musel to být někdo, koho zná. Navíc někdo, kdo ví, že kočky nesmějí utéct. A pokud to ví, mohl jim i vám ublížit tím, že by je třeba pustil do zahrady.“

Táňa stojí ve dveřích verandy se dvěma šálky silného ruského čaje.

„Benu zná dobře jen moji sestru Zinu, ale ta má klíče a co by tady asi tak hledala. Proč by vyházela všechny šuplíky, prádlo, papíry? Ví o mně všechno. Ví, kde co mám. Navíc by sem nemusela lézt oknem přes střechu. Možná na té terase nakonec ani nikdo nebyl. Je tu pár barevných polštářů a protože tu každý den uklízím, mohla jsem je samozřejmě přeházet sama. Připadám si jako blázen. Někdo mi vleze do baráku. Všechno prohrabe. Nic neodnese. Vůbec nevím, co si o tom mám myslet. Vždyť je to úplně na hlavu. Nikomu nic nedlužím. Nikdo nedluží nic mně. Žiju s kočkou, učím ruštinu a francouzštinu ve firmách. Vedu kursy sebeobrany. Jsem neškodná a nezajímavá. S dobrodružným životem jsem definitivně skončila.“

„Žádné staré stíny?“

Táňa si prohrábne vlasy nad čelem, tatínek si všimne hluboké jizvy. Táňa si toho všimne a vysvětluje: „Ale ne. Já jsem dělala běžnou kriminalitu, krádeže a tak. Žádná mafie, nic. Tohle vlastně ani nesouviselo s mou prací. Do něčeho se zapletl můj bývalý, ale to je taky pryč.“

„A váš bývalý je teď kde?“ podívá se tatínek přísným pohledem detektiva na Táňu.

„To nevím. Zina, říkala, že ho zahlédla v Praze. Ale podle mě ani neví, kde bydlím a hlavně by tu nic nehledal, nic jsem mu nevezala.“

„Ale zvážit to přece musíme,“ zlobí se tatínek malinko na vlastně tak trochu bývalou kolegyni. „Jak se jmenuje? Jestli přicestoval do Čech, snadno to zjistíme.“

„Eduard Jurjevič Kotěnočkin. Ale stejně si myslím, že s tím nemá co do činění.“

„Děláte si legraci?“

„Proč?“ Táňa se dívá poněkud překvapeně.

„Zaprvé přece musíte vědět, že to musíme prověřit, a zadruhé – to jméno. Kotěnočkin?“

Táňa se poprvé za celou dobu usměje. „Co jako?“

„To je přece z té kreslené pohádky o zajíci a vlkovi. Jak se to jmenovalo?“

„Nu pagadi. Jen počkej!“

„Jasně. Režie Kotěnočkin.“

„Vy to znáte?“

„Jejda, chodili jsme na to do kina.“ Tatínek se zasměje při vzpomínce na chuligánského vlka, který se snaží prohnat prohnáného slušňáka zajíce.

„Máte pravdu, režíroval to Kotěnočkin, ale příbuzní to nejsou. Rusko je velká země.“

Tatínek si zapíše jméno a jde někam telefonovat.

Táňa zůstane na terase a zamýšleně se dívá na chumel kořat, která právě dovádějí kolem misek.

„Jste v Česku tři roky, kde jste se naučila tak dobře mluvit?“ zajímá tatínka, který právě schoval mobil do kapsy.

„Vždycky mi šly jazyky. Náš otec byl profesor germánských jazyků na univerzitě. Máme to tak nějak v rodině. Mluvím anglicky, francouzsky, německy a maďarsky.“

„Maďarsky?“ Tatínek se usměje. „Tak to pro vás musela být čeština jen takové lehké cvičení.“

„Ani ne. Vy si myslíte, že je to lehký jazyk, ale čeština je pořádně těžká.“

„Myslíte všechna ta i a y?“

„To ani ne, to má aspoň pravidla. Ale to vaše dones, přines, zanes, vynes, odnes, nanes, popones... Všechny ty vaše předpony. To je hrůza.“

Tatínek se zašklebí. Vzpomene si na svou nekonečnou snahu prokousat se anglickými předložkovými slovesy a minulými časy. „Já na jazyky moc nejsem,“ přizná se. „To vás fakt obdivuju, že vám to tak jde. Vlastně vám trochu závidím. No, ale to jsme se dostali někam úplně jinam. Kdyby vás ještě něco napadlo, zavolejte mi.“ Zaklapne svůj policejní notes, rozloučí se s paní Táňou i s koťaty, a vyjde do studené zimní noci.

